

**MATEMATIČKI SVIJET OKO MENE I U MENI KADA STAVIM SVOJE MATEMATIČKE
NAOČALE
"SUNČICA I NAOČALE"**

Bila jednom djevojčica po imenu Sunčica. Ona nije imala baš lijepo djetinjstvo. Živjela je za vrijeme Domovinskoga rata i razaranja, u Osijeku. Često se selila na sigurnije lokacije: prvo na otok Krk pa u Varaždin i na kraju u Zagreb. Spas je pronalazila u matematici.

Jednog jutra u Osijeku, kada nisu padale granate, nisu eksplodirala polja i nije se morala skrivati u podrumu, Sunčica uđe u svoju sobu s odličnom idejom: napraviti će matematičke naočale. Uzela je: karton, plastiku, papir, škare, ljepljivo, olovku, šljokice, flomastere i ono najvažnije – svoju bujnu maštu i vjeru u uspjeh.

Prvo je izrezala karton i plastiku te po toj mjeri i papir. Zatim je sve to zalijepila. Obojala je svoj uradak i dodala šljokice. "Evo ih, moje matematičke naočale!" - uskliknula je. Stavila ih je na nos iliti na oči. Ostala je u šoku, bez riječi. Naočale su stvarno funkcionirale! Oko nje sve je u potpunosti bilo u brojkama, izračunima, geometrijskim likovima i sve je bilo tako predivno. "Ovo je od sada moj svijet spasa." - govorila si je i dalje zbunjena učinkom naočala. Pogledala je ravno u ormar. Pred sobom ugledala je izračun volumena ormara, ispred nje pisalo je da je ormar kvadar i na kraju pri podu bilo je napisano koliko metara kvadratnih ormar zauzima. Zatim je pogledala prema okviru vrata, pisalo je: pravokutnik, opseg: 6m, na prvoj $\frac{1}{4}$ sobe, gledanje s lijeva na desno. Izašla je van, na veliko, prostrano dvorište. Ispred sebe ugledala je površinu koju dvorište zauzima u kvadratnim metrima: 1000 m².

Kućica za koke zauzimala je 2x2 m², nastamba za svinje 7x7 m², a za krave 9x9 m².

Pred očima stalno su joj se javljali raznorazni izračuni. Bili bi joj pred očima 3-4 sekunde, a onda bi nestali. Umjesto izračuna pred njezinim plavim očima nalazili bi se rezultati. Sunčica bi se zabavljala pokušavajući dokučiti odgovor sama, ali BUM! Sam bi se već prikazao. Bilo joj je tako zabavno. Bilo je toliko zabavno da je uopće zaboravila da je tužna. Zapravo, bila je sretna. Mislila je: "Mnoga bi djeca ne mom mjestu prepisivala pod ispitima, ali meni je ovo mašta, spas i predivan svijet." Mislila je otići prošetati gradom dok je mir. Zapravo, danas je škola! Brzo je spakirala knjige te brzinom svjetlosti odjurila u školu. "Ipak nisam zakasnila!" - rekla si je s olakšanjem. Ušla je u učionicu i pozdravila učiteljicu.

"Zašto nosiš naočale, Sunčice?" - upitala ju je.

"Da Vas bolje vidim!" - odgovorila joj je u šali.

Na njezinu sreću, učiteljica nije razumjela šalu. Prvo je uslijedio sat Hrvatskog jezika. Naočale to nije zaustavilo, a ne. One su i dalje mjerile opsege stranice i izračunavale svaki milimetar zauzete stranice zbog slova te pomno brojale sva slova u riječi i sve riječi na stranici. RIIINNNG!

Napokon je zvonilo. Idući je sat Prirode. Ni tu matematičke naočale nisu posustale. Ovo im je bilo još draže nego Hrvatski jezik. Svako pitanje su obrađivale i odgovarale, naravno, matematičkim putem. U udžbeniku je pisalo: "Zašto je na Zemlji veći postotak vode nego kopna?" Pred Sunčičinim se očima prikaže grafikon postotka vode na Zemlji. Tablica je pokazivala 70%. Sekundu kasnije ispred njenih krupnih plavih očiju prikazao se grafikon postotka vode na zemlji i u ljudskom tijelu. 70%, 70%. "Jednako je." - pomisli ona. "Jednako je. I mi ljudi i Zemlja." - duboko se zamisli... "Pričam gluposti!" - ispali ona kao iz topa. "Da, pričam gluposti. Samo blebećem bezveze! Matematika svjedoči čudima prirode i života." - napokon ona završi s tim dubokim mislima.

RIIINNNNNNG! Sada valja poći kući. Sunčica pogleda kazaljke na satu. Pokazivale su ravno 12:15 sati. U sjajnim staklima na naočalama pokazao se pravi kut. Ne jedan, nego svi mogući za redom, kut po kut, sekunda po sekunda. Kada su nizovi pravih kutova završili, Sunčica je pošla kući. Putem kući naočale su imale mnogo posla. Zbrajale su noge svih životinja koje je Sunčica ugledala = 56 nogu. Izračunavale su zauzeti prostor kuća i štala u m². Preračunavale su isplativost uzgoja voća i povrća = 47%. Računale su i mnoge druge stvari.

Sunčica je napokon došla kući. Nije bilo nikoga jer joj majka i otac rade, ali na stolu, u prostranoj blagovaonici čekao ju je ručak. Toplo varivo s kruhom sa strane. Naočale su, naravno, preračunale toplinu obroka u Celzijevim stupnjevima = 52°C. Nakon toplog obroka, Sunčica je s naočalama otišla na Dravu. Otišli su u predivnu zelenu i matematičku prirodu. Naočale su zajedno sa Sunčicom izračunavale broj lišća na stablima, brojale cvrkutanje ptica, mjerile širinu korita Drave i sl.

Sunčica se nadvije nad Dravom. S divljenjem pogleda u njenu dubinu i zamisli se. Nitko nikada nije otkrio o čemu je ona točno razmišljala ili zašto se zamislila, ali zna se da su joj baš tada pale njezine matematičke naočale. Samo su skliznule. Uletjele su u Dravu i nestale među valovima. "Kako ću bez njih?" - pomislila je. Nije više bila sretna i nije više bila zamišljena. Sada je bila tužna i zabrinuta. Nije znala što činiti pa je samo šutjela.

Ne zna se je li ikada napravila nove, ne zna se je li ih pokušala tražiti. Zna se samo da je rat završio i da je odrasla u uspješnu ženu koja voli matematiku. Koja zna s njom i vodi vlastitu firmu. Zna se također da ima obitelj koja ju voli i koju ona voli. Uspješna je i da je upravo zbog matematičkih naočala danas takva kakva jest. Matematika joj je uvijek pomogla u najtežim trenucima. Upravo zato je ona odabrala matematiku i matematika je odabrala nju. Matematika + dobra volja + vjera u uspjeh + bujna mašta x upornost = uspjeh.

Autorica: Barbara Bulat, 4.c, OŠ Bogumil Toni, Samobor